

Un alt neam de oameni

16 mai 2005

Gili Cârstea

“Tot neamul acela de oameni a fost adăugat la părinții lui, și s-a ridicat după el un alt neam de oameni, care nu cunoștea pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Israel” (Jud 2:10).

Este oare posibil să se ridice o generație a poporului lui Dumnezeu care să nu cunoască pe Domnul? Este memoria bisericii lui Hristos atât de scurtă încât o anumită generație să nu mai știe ce a făcut Dumnezeu pentru ea în trecut?

Da, este posibil, atunci când generații de înalți reprezentanți ai bisericii se simt îndemnați să evite episoadele tragice ale istoriei noastre, să le diminueze importanța sau să le mistifice semnificațiile. Istoria lui Israel este un exemplu viu despre precaritatea naturii umane. În antichitate sau în postmodernism, pe vremea papirusului sau în societatea informatică, natura umană despărțită de Dumnezeu s-a împotrivit mereu principiilor împărăției cerești.

Cine poate garanta că generația prezentă a bisericii rămășiței “cunoaște pe Dumnezeu” și știe ce a făcut El pentru acest popor, “singurul obiect al iubirii Sale” de pe pământ? Deși ne mândrim cu acest nume scump, cine poate oferi o explicație a faptului că seceta spirituală care s-a abătut peste noi se prelungește la nesfârșit, iar generația prezentă socotește marea strigare și ploaia târzie ca fiind folclor adventist?

Acum două mii de ani, bisericii lui Hristos i s-a oferit șansa veacurilor să aibă în mijlocul ei pe Dumnezeu locuind în trup. Dumnezeu a ridicat “dintre frații lor” un profet cu toate acreditările divine, în care Duhul Sfânt locuia deplin. În El a fost expusă neprihănirea legii, slava lui Dumnezeu, caracterul Său. Dar oamenii cu greutate din biserică nu au fost impresionați de această slavă. Dumnezeu lor nu putea fi reprezentat de o asemenea dragoste neputincioasă. Au tras concluzia că este un vizionar trecător, care produce confuzie în biserică. Nu s-au sfiit să-L declare pe scena internațională ca fiind un “făcător de rele.” Savanții aceluia popor susțin și astăzi că Isus Hristos nu a fost decât un rabin isteț, plin de carismă și iscusit în vorbe, dar atât. Nici gând să accepte că El a fost Mesia, Mântuitorul lui Israel, Mântuitorul lumii.

Așa s-a întâmplat și cu noi. Dumnezeu era pregătit să ofere acestui popor binecuvântările ploii târzii și ale mării strigări. Numai că ele au venit pe o cale “foarte diferită de ordinea firească a lucrurilor” și prin oameni destul de dificili și controversați. Iar acele binecuvântări nu erau, așa cum așteptau ei, zgomot și putere, ci un susur blând care chema Mireasa la nuntă. Solia descoperirea calea lui Dumnezeu în sanctuar, ca o pregătire pentru ziua ispășirii finale, în care natura umană și cea divină se uneau. Dumnezeu spunea împotrivorilor că “marea strigare a îngerului al treilea a și început prin descoperirea neprihănirii lui Hristos” (RH 22 noiembrie 1892), dar ei se temeau că ea va produce fanatism, ceea ce ne-ar fi stricat teribil imaginea bună pe care încercam să o promovăm în lume.

Acum, la peste o sută de ani de atunci, noi încă refuzăm să credem că soluția la încropeala laodiceană se află în solia 1888, deși recunoaștem că a doua venire nu are loc deoarece “caracterul lui Hristos” nu a fost încă “reprodus desăvârșit” în poporul Său. Cum să fie caracterul acela “reprodus desăvârșit,” când învățătorii poporului nu văd în caracterul lui Hristos neprihănirea lui Dumnezeu? Ei spun poporului, și indirect lumii, că descoperirea neprihănirii lui Hristos din 1888 nu este începutul mării strigări; prin urmare, trebuie să așteptăm alt început al mării strigări, altă revărsare a ploii târzii, altă lumină despre caracterul lui Dumnezeu.

Vrăjmașul va specula la maxim această breșă de securitate din teologia adventistă. Deja ne-a lansat într-o lungă perioadă de negări și disculpări în legătură cu istoria noastră denominațională. Nu este departe ziua când Satana va declanșa o mare lucrare de redeșteptare și reformă, cu trăiri emoționale senzaționale bazate pe minciuni adevărate, pe care poporul nostru nu va reuși să le identifice corect. Cei mai mulți se vor alătura noii spiritualități, convinși că ea este lucrarea cea mare a lui Dumnezeu din vremea sfârșitului.

Această generație, care nu cunoaște caracterul lui Dumnezeu și nici lucrarea Lui măreață în solia din 1888, este cât se poate de vulnerabilă la chemarea tot mai pioasă la unitatea trupului lui Hristos care răsună în lume. Negând, distorsionând sau disprețuind istoria noastră, programăm o întreagă generație la repetarea greșelilor trecutului, care se vor dovedi fatale. Când lumea apreciază și aplaudă la scenă deschisă pe poporul lui Dumnezeu, iar străjerii de pe zidurile Sionului fac plecăciuni de mulțumire, omenirea se află în cel mai mare pericol care a pândit-o vreodată.